

Publicerad 2011-03-02 22:30 av mamma08

Drunknar i djupet av ingenting

Jag kan inte andas längre i den svarta tjära som bundit mina tankar till stål. Ingen luft är ämnad de sörjande. Vilsna själar som badar i sin egen sorg. De står handfallna där invid mig och vi har alla streckade kinder och trasig röst. Runt oss faller världen samman där vi är bundna.

Mörkret faller och bara dunkla gestalter går att skåda. Vi hänger allesammans och skapar obehagliga skuggor av en varelse med trasig ryggrad. Trasiga axlar. Trasiga hjärtan och ihåliga själar. Tomma ögon möter ängsligt varandras. Ingen säger något alls.

Natten faller och över oss syns bara stjärnorna. Vi sjunker sakta genom mörkret och svaga andningar går att urskilja. Så här i tystheten hörs tårarna också. De droppar som duggregn. Lugna tårar, sorgsna uppgivna tårar. Sådana tårar som bara faller tyst och lättsamt men konstant.

Natten bryts av en gestalt intill mig. Hon börjar nynna på en sång. Hon nynnar till sparvöga. Snart faller hon in i melodin "flyger över ängarna, dröm dina drömmar så länge du känner liv" Vi lyssnar och fler och fler faller in. Vi sjunger snart allesammans. Små, svaga röster i natten. Vi kan bara refrängen. Ingen vet när vi tystnade. Ekot höll sig hela natten.

Jag vaknar av värmen. En svag smekande vind och gräset som kittlar mina kinder. Världen har bytt skepnad och gnistrar av kristaller. Vi är där allihop och reser oss försiktigt. Det är första gången vi ser på varandra. Solen döljer vår gångna sorg och vi inser att vi fått en andra chans.

Vi måste börja leva igen. Nu

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren mamma08 med Poeter.se id #14194 innehar upphovsrätten